

1 Cena Numeru wszędzie
1 Centy (8 halerzy).

PRENUMERATA

miejsca wszędzie zarówno w Krakowie jak na prowincji 2 K. już z dostawą do domu, względnie z przesyłką pocztową. — Prenumerata za granicą 2 marki, 3 franki, i na 20 kop.

POJEDYNCZE KOPIA NIE MOŻE BYĆ WYKUPIONA W ŻADNYCH AGENCYACH PISM I NA WSZYSTKICH DWORCACH KOLEJOWYCH.

NOWINY

Dziennik niezawisły demokratyczny ilustrowany.

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, Rynek gl. L. 8, Tel. 627.
Redaktor przyjmuje od godziny 11 do 12 w południe. — Ekspedycja „Nowin” w drukarni Rynek gl. L. 8.

REDAKTOR NACZELNY:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 627) od godziny 9 rano do godziny 7 wieczorem w biurze Rynek gl. L. 8, i p. Rekopisów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. — Cena numeru 4 centy (8 halerzy).

Co niesie dzień polityczny.

Julio Sejm odracza się znowu. — Sprawa reformy wyborczej nie została załatwiona. — Czy znajdzie się potrzebna większość w grudniu? — Próba obstrzykiwania p. Skolyszewskiego i zburzenie obrzeżów części konserwatywnych. — Sejm uchwilił nowy regulamin i ustanie łowców. — Parlament, ugoda i rekonstrukcja gabinetu. — Nowa pruska anty-poliska ustawa.

Sejm rozszedł się jutro po czterogodniowych rozprawach, bez żadnego postanowienia w sprawie reformy wyborczej. Jeżeli w ciągu listopada przyjdzie do głoszenia ustawy o postępowaniu z polskimi wykładnikami, to projekt reformy, aby nałożyć się dla niej w Sejmie potrzebna kwalifikowana większość, wówczas Sejm zbierze się na kilka dni w grudniu specjalnie w celu powzięcia uchwały. Ktoż jednak przewidział, że tak i takie porównanie nastąpi? Obecnie widoki po temu nie są wielkie.

Próba przywołania i „niewinnej” obstrzykiwania na onegdajszym posiedzeniu przez p. Skolyszewskiego, który przez pięć godzin przemawiał przeciw kagańcowym postanowieniom regulaminu, wywołała dość silne obruszenie w kręgach skrajnych konserwatystów. Ostatecznie po dłuższej dyskusji większość Sejm zdecydowała się ustąpić i wyłączyć z regulaminu przynajmniej najbardziej szkodliwy § 50, upowiadający marszałka o komisyjnym dyscyplinarnym do korania posłów wykluczeniem z 5 posiedzeń i odjęciem dykt za obrazę osób poza Sejmami. Porozumienie redakcyjnego paragrafu Wydziału krajowemu — i dopiero nowy Sejm powiekiem w tej mierze uchwałę. Resztę regulaminu Sejm uchwilił w trzech dniach. Wówczas uchwalono ustawę nad nową łowców.

Dnia 16 m. zbiera się w Wiedniu Rada państwa, która w pierwszym rzędzie zajmie się sprawą zatwierdzenia ugody austro-węgierskiej. Prezydent bar. Beck stara się oczywiście ujednolicić tą sprawą większość w parlamencie. Środkiem, prowadzącym do skłócenia większości, ma być rekonstrukcja gabinetu. Baron Beck chce odwołaniem tek przywódców rozmaitych stronnictw i frakcji praktyk do swego wydziału, że ostatnie nie są zgodne z ustawą. Dziennik „Zeit” twierdzi, że już z Bodapstadu przesłał mu listów austriackich zaproszenie telegraficznie rozstrzygnięcia polityczny na arady do Wiednia. Baron Beck uważa, że ułożenie większości — jak twierdził owien ma stanu w czynnej służbie — nie natrą na wielkie przeszkody. Nawet opór stronnictwa chrześcijańskiego społecznego nie będzie zbyt wielki. Do gabinetu jednak nie ustąpi, ani jeden z ich ora łowców. Będą się tego wrażeń wśród swych wyborców. Niemniej agrariusze i Słowianie południowi otrzymają po jednym przedstawicielem.

cielu w gabinecie. Ustalenie obu ministrów młodzieńczego jest prawdopodobne.
Z Berlina donoszą, że projekt rządowy nowej ustawy o stowarzyszeniach i zebraniach skierowany jest wyłącznie przeciw Polakom. Inne naradności (Francuzi w Alzacji, Danijscy) nie będą ustawą dotknięte. Projekt rządowy podobno absolutnie wykluca ze zgromadzeń i stowarzyszeń język polski!

Pieć darów życia.

W piękny, słoneczny poranek życia, przyszedł do młodzieńca czarodziejka z koszykiem i rzekła:

Mam tu pięć darów. Weź sobie jeden, ale zastanów się dobrze, który wybierzesz. Słuchaj, Młodości, Bogactwo, Rokosz czy Śmierć? Ustrzegam cię, że tylko jeden z tych darów ma wartość.

— Nie ma nad czem się zastanawiać — odparł lekkomyślny młodzieniec, i wybrał Rokosz. Poszedł w świat szeroki i używał wszelkich przyjemności, w jakich młodość się lubuje. Ale każda z nich krótkotrwała się okazała, a i goryczy w nich nie brakło. Rozczarowany, pomyślał: Znamowałem młodość i nie mi po nich nie zostało. Gdybym raz jeszcze mógł wybierać, byłbym mądrzejszy.

I znów stanął przed nim czarodziejka i rzekła:

— Ostre dary mam jeszcze w koszyku. Weźcie jeden z nich, ale pamiętaj, że czas ucieka, a jeden tylko dożyje.

Człowiek zastanawiał się długo i narazie wybrał Młodość; nie uważałby nawet jak czarodziejka tak się w oczach zakreśliła.

Po wielu latach siedział przy trumnie w pustym domu i myślał:

Żle wybrałem. Jedno po drugim mnie opuściło, a teraz i ona tu leży, najdroższa i ostatnia. Za każdą godzinę radości, zapłaciłem młodością tysiącami godziną srogoty i smutnienia. Z głębi serca ją przeklinał.

— Nie martw się — rzekła czarodziejka, rzucając się nagle przed nim. — Try dary pozostały, a teraz, kiedy już tyle przeżyłeś, może lepiej wybrać potrafisz.

Po długim namyśle, wybrał człowiek Sławę. Czarodziejka, wzdychając, odešla. Po latach wielu, znów go odwiedziła, gdy smutny i samotny, o smoku rozmawiał: „Imieniem moim świat cały rozbierał się, chwalił mnie tysiącami ust i ślało mi się, że szczęśliwy. Ale jakże krótko

to trwało! Przysłała zawiść, że nie oszczędziła i nieznawidła, potem prześladowanie, a na koniec litost, że wszystkich najgorzej i najbardziej.

Wiele goryczy w tej przesłance tak potęgającej sławie!

— Nie rozpaczaj człowieku! — odezwała się czarodziejka — mam jeszcze dwa dary, może ci się tym razem uda narazie wybrać rozsądnie. Gdy raz pierwszy przed tobą stanęłam, mówiłam ci, że jeden tylko dar ma wartość rzeczywistą. Ten jeden i teraz jest jeszcze do wzięcia.

— Bogactwo zatem! To stanowi potęgę! Jakże ślepy byłem, że odrzuciłem tego nie zmiarkowałem! Teraz na koniec życie moje będzie coś warte: będę wydawał i trawił; ci co mnie pogardzają, a ślup młoci zgodzą się być. Głodne są serce naczemnie zawiść ich i upokorzenie. Kupię sobie szacunek i poważanie, podziw i nienawiść, przyjemność ciała i umysłu, słowem wszystko, co świat posiada. Wiele lat straciłem, ale mniejsza o to, teraz to sobie wynagrodzę!

Trzy lata minęły i nadeszli daleki, w którym starzec siedział w budnym pokoju na poddaszu. Zapadła młodość, oświecony go pokrywał i trudem grył kawałek suchego chleba.

— Niech będą przeklęte wszystkie dary tego świata — mruksał goryczą. — Są to tylko śludne kłamstwa, to nie dary, to potęgi. Rokosz, Młodość, Sława, Bogactwo nie są, a w rzeczywistości to nie tylko na krótko w życie sąty przesłane: Boleść, Zgrywa, Wzrost i Ułubstwo. Czarodziejka miała słusność. Z darów więc, które tylko miał wartość, a tym była Śmierć. Jakże marne są tamte w porównaniu z tym jednym nieocenionym, drogiem, słodkim i dobrym, który nas w sen bez marzeń pograża, który nas ratuje od wszelkich bólów i smutków, potęgi, których nam ciało i duch. Przysłał mi go czarodziejka, jestem szczęśliwy i chętnie go podjęć.

Przysłała wreszcie czarodziejka i znów przyniosła cztery dary, ale Śmierci wśród nich nie było.

Tej ci dać nie mogę — odparła na próbę starca — darowałam ją maściu dziecku. Było jeszcze nierozumne, ale mi zaufało i na mój wybór się zgodziło. Tyś mnie o nią nie prosił, choć byłes już doświadczony.

— Oszli nieścisliwisty jestem! Cóż mi więc pozostało?

— To, na co nawet nie zasłużyłeś: Uraganie starości!

OGŁOSZENIA

za wiersz petitu 16 hal. za każdy następny raz 12 hal. drobne ogłoszenia po 4 halerze od wyrazu (minimum 50 hal.). Nadesłane za wiersz petitu 50 hal., spody na każdej stronie po 3 Kor. — Załączniki 20 Kor. za tytuł.

Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. Huczyński.

Administracja „NOWIN”: Rynek gl. L. 8, otwarta od 9—1 w południe i od 3—5 popołudniu.

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencja Sokółkowska, Pasaż Hausmana L. 2.

Woznica morduje w lesie troje dzieci.

O strasnym morderstwie, popełnionem przez parobka Ilo Paszka w Kokoszyńskich donoszą ze Skalan:

W niedzielę 6 b. m. wybrała się żona gr. kat. proboszcza, k. Książka, z Kokoszyńskich (pow. skałacki) wraz z córkami swoimi, jedną 16-letnią, drugą 6-letnią do sieniaka swego wiozącego w Łezanówce, zaś obok Kosińskich leżącej wioski w górnym kółku, którymi powoził parobek, Ilo Paszek. Zabawiały się Łezanówce do wieczora, kładąc w las i ciekawie postanowiła odejść do domu. Mimo ulewnych prób sieniaka, który majne dobrze dogad, przez las Kokoszyńskich, obawiał się jakiegos wypadku i dlatego więc namawiał swych gości do porostania u niego na noc. Towarzystwo, złożone z księdzowej, córek i woznicy, puściło się prawie o zmierzchu do domu z powrotem. Zaledwie jednak wjechali w las, woznica zaczął się oglądać, jakby czegoś szukał, a po chwili, wyłgany z sobą z widzenia nagle rewolwer, sekiory i kosa i dał strzał w kierunku koni. Gdy starsza córka księdzowej zapytała go, co to za strzał, Paszek zmierzył się do niej i wywalił. Szczęściem ranna Książkówna w czas się w bok ruszyła, przyciemając się wózka, a kula ogryzła się w wodę. Księdzowa okropnie przestraszona, pojechała wołać o pomoc, w tem padł trzeci strzał, który ugodził ją w pierś. Długo widząc, że kłódnowa jeszcze żyje, a widocznie śluzując nabojem, pojechał okładać ją rewolwerem po głowie tak długo, aż padała krwią obroszona na sieniaku tu obok starszej córki. Mordercy stał było jeszcze za mało, gdyż przystąpił do młodziej, 6-letniej córeczki księdzowej i kilkunastu uderzeniami rękojeści rewolweru ciężko ją zranił na miejscu, sam zaś strzelił do siebie, a ranawczy się tylko lekko w nogę, pozostał w miejscu wraz z kółmi i śbiegi w niewiadomym kierunku.

Na odgłos strzałów popędzono s i pobliskie leśniczówki na miejsce wypadku i ranione trzy kobiety przeniesiono na leśniczówkę. Kłódnowa i starsza córka zdaje się być żyją, młodszą córkę walczą się śmiertelnie. Konie zalezione w wąwozie, a morderce, którzy się sam zranił, schwytali chłopcy kopieją karabin. Znalezione przy nim rewolwer z firmy „Kullanda” — Tarnopol i 170 naboży. Zdaje się że zabójcą był przystojny i przybyły obłąd.

Kupiec kotów.

W jednym z dzienników, wychodzącym dla miejscowości, położonych pod Londynem, d. 23-go s. m. ukazał się anons następujący: „Tysiąc kotów zakupi pewien fermier w kolonialach, aby poloty kotów pladze, jaka go nawiedzała w postaci

Nowy Żyd wieczny tułacz

według Eugeniusza Susa opracował Wacław Tomicki.

Clag dalszy.

Mówił bardzo dobrze po angielsku i po francusku, przemawiały, prosty, dośkonale się uczył.

Zamiesz odpowiedział na zapytanie Rodina, wpatrując się w przedmiotowy okiem.

Rodina, śmiejąc się, mówił miłoserdnie i przekonująco, że przybył Farynges na jakąś posadę dla swego wybrorcu. Niemniej agrariusze i Słowianie południowi otrzymają po jednym przedstawicielem.

— Z kim mam zaszczyt mówić? — nie pamiętam imię twoje? — zapytał Farynges, postępując parę kroków ku Rodinowi.

— Nie przypominam sobie, abym kiedy miał szczęście widzieć pana — odpowiedział Rodin ostro.

— A ja pana poznałem! — rzekł Farynges — widziałem pana w zamku Cardoville w dniu rozbicia się statku parowego i trzymastowego okrętu.

— W zamku Cardoville?... być może... w rzeczy samej byłem tam podczas tego wypadku.

W owym dniu zawałował na pana po nawisku. Pan zapytał mnie, czego żądam... ja zaś odpowiedziałem: „Tędy sięgnijcie się, bracie... później wiele dać będzie... Nadeszli ci... przychodzę od pana żądać wiele...”

— Mój kochany panie — odpowiedział Rodin ciekawie objęty — zanim dalej z sobą mówić będziemy o rzeczy, jak dotąd dla mnie niezrozumiałej, pragnębym wiedzieć wpród, jeszcze raz powtarzam to panu, s kim mam przyjemność mówić... wszedłeś tu pan pod pozorem posłannictwa od pana Jose Van-Dael... szczeniowego negocjanta z Batawii...

— Znasz pan pismo pana Jose? — zapytał Farynges, przewyższając muwę Rodinowi.

— Znam — bardzo dobrze.

— Przypatrz się pan.

Tu metysy wydobyl z kieszeni — a dożył ubożę, go europejski był ubrany — długą depeszę,

którą skradł Mahalowi, kotrabandzie jawańskiemu, zaduszył go pod Batawią, podsunął ją pod okry Rodina, nie wypuszczając jej jednak z rąk.

— W rzeczy samej jest to pismo pana Van-Daela — odezwał się Rodin i sięgnął ręką po list, który jednak szybko i wręczenie cofnął Farynges i schował do kieszeni.

— Mój panie, daję ci, że ci to powiem: dawny mase spódnę wypielniana danych ci słów, rzekł Rodin. — Ponieważ list ten do mnie jest adresowany, i ponieważ powierzył ci go pan Jose... powinieneś więc...

— Ten list bynajmniej nie był mi powierzony przez pana Jose — odrzekł Farynges, nie dając dokonywać Rodinowi.

— Jakim więc sposobem dostał się do rąk twoich?

Pewien jawański kotrabandista zdradził mnie; pan Jose wyrobił temu człowiekowi przebieg do Amsterdamu i dał mu ten list. Ja zradziłem kotrabandistę, zabrałem mu list, popłynąłem tym samym statkiem... i tu stanęłam.

Dziś cielił nieudolnie do chełpliwym tonem; jego dółki, nieustraszone wroko nie śmiała się

przed przenikłym wrokiem Rodina, który, słysząc o osobliwym zeznaniu, żywo podniósł głowę i przypatrywał się żywo temu człowiekowi.

Farynges memem, że zszedł lub przetrzasnął Rodina tem zbójczym przebrankami; lecz mocno się zdziwił, widząc, że Rodin, zawsze objęty, zawsze śmieszny jak trup, reki mu spokojnie.

— Aha!... czy to tak duszę ludzi w Indach?

— I gdzieś indziej podobnie... — odparł Farynges z seyderecznym uśmiechem.

— Nie chce mi się uwierzyć... ale wydajesz się dziwnie szczerym człowiekiem... Jakże się nazwiesz?

— Farynges.

— A więc, panie Farynges, co zamierzasz zrobić? — Zabrał przed siebie adreśat list, który do mnie był adresowany. Teraz wahasz się jeszcze oddać mi go... Cóż to znaczy?

— To, że go czytałem i że mi się nie przydał.

(Dalszy ciąg nastąpi).

Już otwarty

Pierwszy Sklep Spółki Spożywczej

w Krakowie, przy Małym Rynku l. 4.

Wszelkiego rodzaju towary spożywcze, kolonialne itp. sprzedaje się tylko członkom. Właścicielem Sklepu chrześcijańskich i Kółek rolniczych przynajmniej się przy zakupie towarów opust wedle umowy.

Wpisy na członków przyjmuje się każdego czasu w sklepie, gdzie zasięgnąć można bliższych informacji.

ci szczerów i myszy. Jesteśmy gotowi zapłacić 39 szylingów za każdego kota zdrowego, który będzie przyniósł przedstawicieli naszego na stacy w Redhill we środę, między godz. 3 a 4 po poł. Na długo przed oznaczonym terminem, o godz. 9 rana, do drzwi nasze stacy za pukał mały chłopak, niosąc w koszyku dwa ko ty. „Czy to pan kupuje koty?“ — spytał sprzedawca. „Koty?“ Zdziwione jego wersem, gdy za chwilę przyniesiono 7 kotów w pudełkach i ko zyściach. O godz. 11 sąlechała powodem jakim da ma i przyszyła z sobą 13 kotów; od południa kota zaczęły napływać tłumnie w koszykach, skrzyniach, pudełkach i szuflach. Każdy po cęg, przysyłający z Londynu, przysłał dwadzieścia ko tów. O godz. 9 między 300, a 3 do 300. Osoby, które je przysyłały, nie chciały ruszyć się z miejsca i spełniały dworec, mimo upominań naszecha. Przecież sioło z znakomitą sprzedażą! Każdy, kto ukazał się na progu stacy, był przy mowymany okrzykami, jako kupiec, lecz najczęściej wydobawał z pod placzaka, nowa skrzynka z ko tem. Gdy wrzesieć kogoś do 7 wiecz. przesko niano się, że osoba był dziełem niezanego tarto wnia, gułw tłum wyładował się w przekleń stwach, a co gorzej, za przykładem jednego wyso cy wypuścił koci z kosów i skrzyń, nie chcąc mieć kłopotu w jedzenie powrotem. Przerazono krzykiem zwierzęta ruszyły się ku wyjściu, na ulicy opadły je psy, wścizną się pod dworem, i zaczął się piekielny wirów wśród szczechania, wy cia i miauczenia.

Koty pędziły, jak szalone, wakiwały do okien partowych, pod którymi przy urzędach to do swej strony energicznie koncert. W sklepach powstały chwilami istny popiół, gdyż koty drapały się po półkach i wplęły pazurami w każdego, kto był na drodze. Firma wyrażająca w insce racie, okazywała się, oczywiście, kłębkiem.

Zart stółwily, ale nie nowy. Przed półtora rokiem jeden dowcipista „ubrał“ w ten sposób swo go „kolegę, ogłaszając go, jako kupca pudli.

Cesarz chory.

Sędziwy cesarz zasłabł się w tych dniach i musiał położyć się do łóżka. Na wieść o tem powstało w Wiedniu wielkie zaniepokojenie. Nie dziw, bo w wieku cesarza, (który liczył dziś lat 77) katze zasłabnięcie może być groźne. Ale silny organizm zwyciężył chorobę — i nie ma powodu do obaw.

2. Wiednia pisać: W całym mieście o niczem innem nie mówią, jak tylko o chorobie cesarza. Publiczność zupełnie nie interesuje się w tej chwili wiadomościami politycznymi i chwytła dzienniki, aby wyśczać w nich wiadomości o cesarzu. Zestawiając doniesienia po watnych dzienników oraz osób, można przedsta wić chorobę cesarza w sposób następujący:

Cesarz jest chory z powodu, że Karynty po wrócił lekko przeziębiony. Był to zwykły katar, do którego nie przywiązywano większej wagi, lecz sędziwy wiek pacjenta nie pozwalał go szybko lekować. Cesarz jednakże nie dał się przestroga m lekarzy odwieść od przyjęcia obowiązko wych reprezentacyjnych podczas odwiedzin króla rumuńskiego i wielkiego księcia Włocimierza. Skutkiem tego, stan cesarza cokolwiek się pogorszył, tem bardziej, że cesarz, odpowiadając wielkiego księ cia Włocimierza w uroczystym powitaniu, znowy się przeziębził. Zdaje się, że także następująca kam pania polityczna wpłynęła na zdrowie cesarza.

W ostatnich dniach cesarz okazywał pewne

złenerowanie i depresję, co najbliższe otoczenie natychmiast spostrzegło, gdyż cesarz jest zawrę cą dla całego otoczenia nadzwyczaj oprejmą i przesylny. Wreszcie we środę na śdanie lekarzy cesarz odmówił audyencji, jednakże jeszcze we wtorek przyjmował hr. Andassyego. Podczas tej audyencji mówił cesarz bardzo wiele, tak, że już onegdaj pojawiły się objawy kataru brzochnego. Lekarze prosili cesarza, aby się położył do łóżka, cesarz jednakże absolutnie odmówił. Następnego dnia przedpisał cesarz bardzo dobre i wstał o zwykłej porannej godzinie, jednakże przed południem, po rozmowie z kilkoma osobami, zmógł się na gnie kani i wystąpiła lekka gorączka. Wtedy dopiero odmówił cesarz audyencji prezydentowi węgier skich ministrów, lecz snów do łóżka nie chciał się położyć. Pod wieczór gorączka się zmogła, jed nakże jest pewna przesada w tem, jeżeli opowia dają, że doszło ona do 40°.

Wczoraj rano wstał cesarz, jak zwykle i przy jmował przed południem dyrektora kancelaryj ga binetowej, oraz jenerałnego adjutanta, o zwykłej porze śniadanie i to z lepszymi niż wczoraj kani i wystąpiła lekka gorączka. Wtedy dopiero odmówił cesarz audyencji prezydentowi węgier skich ministrów, lecz snów do łóżka nie chciał się położyć. Pod wieczór gorączka się zmogła, jed nakże jest pewna przesada w tem, jeżeli opowia dają, że doszło ona do 40°.

Wczoraj o godzinie 10 wieczorem doniesiono autentycznie: Ogólny obraz choroby cesarza nie jest korzystny. Gorączka cokolwiek ustąpiła. Le karza cesarza, dr. Kereel, hawil n pacjenta od go dziny 6 do 8 wieczorem, w tem od godziny 7-9 do 8-9 włącznie z profesorem Neusserem. Wczoraj obaj lekarze odbyli konferencję wraz z och mistrzem dworu k. Montenuowem i jenerałnym ad jutantem hr. Paarem. Na razie uchwalono nie wy dawać biuletynów, co publiczność przyjęła za znak korzystny. W nocy będą czuwać przy cesarzu dwaj kamernierzy. Dodają jeszcze, iż dr. Kereel po uważnem badaniu stwierdził, że czynność ser ca pacjenta jest normalną.

Na godzinie trzech było kilkakrotnie napaka jąc panie przez odwiedzenia, iż niema najmiej szego powodu do obaw.

(Telegram „Nouva“).

Wiedeń. „Freudenblatt“ donosi: Wiadomości nadeszłe z Schönbrunn dają obraz bardzo pomyślny o stanie zdrowia cesarza. Cały dzień wczoraj spędził cesarz w swoim pokoju i jak zwykle przyjął popołudniem ochmistrza dworu k. Montenuowa, który przedłożył mu rozmaite do ku menty do podpisu. Do godziny 5 śledził cesarz przy biurku, poczem udał się na obiad. Wczorajem przyszedł prof. Neusser i wraz z lekarzem przyso bionym dokładał badania cesarza. Obaj lekarze stwierdzili, że afekcja kataralna nie rozszerza się, lecz się cofa tak, że można mówić o pole pszeniu na razie matem. Stan subiektywny cesarza nieszło uciążliwym skutkiem kaszlu i wyższej temperatury ciała, która trwała przez cały dzień. Cesarz czuje się trochę zmęczony. Apetyt takżę nie był takim jak zwykle, jednakże i ten objaw się poprawił. Jak zwykle o godzinie 8 wieczorem cesarz udał się na spoczynek, sen jednakże był nieco przerywany kaszlem.

Grobowiec ofiar z 46 roku.

Otrzymałmy następujące odezwę:

„Przedstawiają ci dobieg (26 kwietnia 1908 r.), gdy wojska austriackie z samku na Wawelu ruszy ły na Kraków bombą i granatami, posuwając ży cia 17 niewinnych ofiar.

spórą ranę na czoło. Naturalnie opis ich jest nie dokładny i szapłany, gdyż jeszcze nie przyszły do siebie i bólu i strachu. Znamy jednak, iż nie po trafiliby poznacz żadnego z napastników, a napad był tak nagły i miejsce tak dobrze dobrane, że do tąd nie zdołano znaleźć ani jednego świadka całego zajścia. Wypadek cały jest bardzo tajemni czy i w wszystkich kołach wywołał wielkie wzburzenie. Policja zajęła się gorliwie tą sprawą i mamy nadzieję, że wkrótce natrafi na ślad szbro dniarzy, tembardziej, że za odzyskanie klejnotu wynaczono nagrodę pięciu tysięcy funtów ster lingów.

— Hm! — mruknął Beck, gdy skończył czyta nie, wychylając do dus szklankę ponczu sprzą wionego cytryn.

Potem z roztargieniem przejrzał następną stroni cęki dziennika.

Nadzwyczajna przemiana.

„Deklarator, signor Madaleno, sadiłwłi wło chłobacy tem, że na dzisiajsem przedstawiam tożebacy się z krótko ujętymi i elegancy zafrzyso waniem włosami. Szczególnie panie zawiśdono myli bardzo tak jego wyglądem jak i deklama cyą. Zewsząd słyszełmy utykanie, że pan Ma

Nie tu miejsce opisywać historię i przesylny tego szbrodnego czynu, ale pletym i cześć dla tych niewinnych pomordowanych wymagają, aby ich nazwiska nie poszły w niepamięć.

Ciała tych ofiar złożono we wspólnym grobie na cmentarzu krakowskim, a jedynie skromna mo gila wskazuje miejsce ich wiecznego spoczynku.

Stowarzyszenie polskich rękodzielników „Gwia sda“ w Krakowie, od szeregu lat, w poczuć chrośdajńskiego i narodowego obowiązku — czel pamięć tych poległych, oświećając w dzień za du sany ich grob.

Chęć przekazać potomności nazwiska tych nie winnych ofiar i utrzymać ich pamięć w narodzie s inicyatywy „Gwiśdą“ zawiązał się komitet, który zamierza jako się postawieniem odpowie dniego grobowca na ich mogile.

Zwracamy się do Miśskachów Krakowa z ułną prośbą, aby każdy, choćby najskromniejszy datkiem, przyczynił się do urzeczywistnienia tej myśli.

Przewodniczący: Władysław Turcki, zastępcą

przewodniczącego: Franciszek Zajac, skarbnik: Józef

Muszkowski, sekretarz: Józef Korca.

Edmund Zieleniewski, dr. Antoni Górski, Konrad

Rakowski, Leonard Lepsz, Tomasz Bujas, Jan

Bukowski, Adam Staszczak, Aleksander Bi

borni.

Z SALI SĄDOWEJ.

Milion marek na szkodę państwa pruskiego.

Świadek kom. Müller z Berlina zeznawał we czwartek aż do godz. 3 popoł. Obróćca dr. Seinfeld protestował przeciw urzupowaniu sobie przez świadka roli znawcy, powinien on występować tylko jak świadek. Następnie zeznawał świadek bankier berliński Kaufmann, który oświadczył, że bankie ry nie mają czasu, aby badać dokładnie prawdzi wość stempli.

Na zarzut ze strony obrony, że urządek nie miecki nie przyjąłby fałszywego pisma — odpowiedział p. Müller, że jest to wprost wykluczone, gdyż panuje daleko idąca kontrola.

Pląty dzieł rozprawy.

W dalszym ciągu rozprawy przesłuchiwa no jeszcze komisarza Müllera z Berlina, który opowia da szczegółowo, w jaki sposób obwinieni fałszowa li stemple na lach. Oto wymienili z różnych stempli te części, które nie były przyrządzane, a na stępnie z wyników owych składał jeden i ten nalepił na los. Przy dokładnem badaniu przez sędzię można było rozpoznać taki ślępek, bo niekiedy barwy jego części składowych były jaśniejsze i ciemniejsze. Ślady przyrządzających do siebie wy cinków sprytni oszusta zeznawczy przyręczał wy wadzić podobno im pieczęci. Jeden z obrońców obwinionych oświadcza, że świadkowi Müllero wi świadki zadawał pytania w języku polskim, po naważ jest przekonywać, iż Müller potrafił nia wiad. Na sąpitanie przewodniczącego wyjaśnić Müller, że żądzie bardzo, ale nie umie mówić po pol sku. Na pytania obrońców świadek stwierdza, że zeznawczyśe przywalił bankierzy niemieccy nie po nieszli żadnej szkody przez puszczanie w obieg fałszywych lombardów. Przeciw bankie rowi niemieckiemu nie wyłożono śledztwa w tej rozprawy, że on z nieuprawnionych opartej obwinie nia nie mógł ciągnąć żadnych korzyści. Zre stał jęśli który z bankierów niemieckich miał po dejrzenie, że operacje są nieczyste, zrywał sto sunki z poszczególnym podejrzanyw gieldziarzem.

dawael, jak nowomodny Samson z włosami utra cił i ślę.

Najsiłniejszy człowiek zwyciężony.

„Don Coloso, Londyński Atlas, radniawięcy wszystkich użyć siłę i siroczności, igrający ceta narm jakby to były pilki gumowe i łamiący naj twardsze kamienie rękami, miał dziś wieczór o gło szone sławną sąw szatęceko polegających według o gło szone na skakaniu przez wysoką kratę żelazną z olbrzymią kulą z polierowanej stali na ramio nach. Niestety, ułulenie publiczności nie ukate się nam dzisiaj! Mówią, że zachorował na silny atak induracji. Pokazuje się, że choroba jest prze ciąż silniejsza od Don Colosa, który w swojej kre pkiej postaci żączy siłę słonia ze zwłocnością anty lojy, jak nas zapewniają jego wielbicielki.“

Oczy Becka przebiegły szybko po tych nota ch i powróciły znów do zabuwki klejnotu.

— Szkoła, że właśnie wtedy w domu nie był — mruknął ze słońcą. — To byłaby graśka dla mule.

Tajny agent przejechał do Chester z powodu

białochi, jak się wyrażał. Chodziło o wykrycie

fałszerstwa banknotów, nad którym sobie już po

litycia tamtejsza, jakoteż dwaj londyńscy delektywi

Prawdopodobnie władze skarbowe w Niemczech wytoczą śledztwo przeciw niemieckim banknotom i ewentualnie połączą ich do odpowiedzialności, ale tylko w drodze kar ślęchanych.

Z kolei obrony atakował dr. Kriehling, dr. Haki i i. żądają, aby na rozprawę wprowadzono rzeczywiste lombardy i losy, które jako fałszywa A nieszli i jego wspólnicy puszczali w obieg. Po naważ ich nie zebrano dotąd, preto należy sprawę odroczyć. Dalej żądają, aby na rozprawach wezwano austriackich rytmowników, a nie pruskich. Żądają również okazania sztuk z oryginalnymi stemplami, a nie ich oddatkami. W odpowiedzi sąszech zastępcą prokuratora, obrocy mają prawdopodobnie na celu wydrzeć owej sprawy z pod orzeczenia obecnej sąwy przysię głych. Co do powołania na rozprawach au stryackich rytmowników, na to się zgadza w zupeł ności. Na to oświadcza obrońcy, że do ławy przysięgłych mają sępnąć sęaufanie, ale ka żdy z ich klientów ma prawo wymagać, aby jeśli np. Ohrenstein jest oskarżony o 100 fałszowanych lombardów, aby przynajmniej przedłożono jeden efektowny przesłuchany lombard. Tymczasem po spo rządzono wszystkie listy, jakie się w Niemczech, jako fałszowane, znalazły, a nie te, które resko mo mieli fałszować obwinieni. Na rozprawie ma sę być demonstrowane lista czynu.

Po półgodzinnej przerwie trybunał odrzucił po wyższe wnioski obrońców i przystąpił do przesłu chania sąprawy. Świadek Gottlieb Schlegelmüllu, urzędowego rytmownika państwowej drukarni w Her lincie, Świadek Schlegelmüllu miał polecenie szukać prawdziwość lombardów, które nasyłali bankie ry bankierzy do urzędu skarbowego. Badania uku teczna nader starannie. Początkowo sąznawał się tylko lombardami, później także i losami.

Trybunał postanowił zbadać i porównać praw dowe ostepowane lombardy i losy z fałszywymi ostepowanymi. — Z kolei, po dłuższej opozycji obrońców, trybunał przystąpił do przesłuchania w roli świadka sędziego śledczego dra Jendla. Świadek opisuje sposób, w jaki jnto sam, jut też przy pomocy komisarza Müllera, prowadził akcję śledczą. Zgodnie z uchwałą trybunału przystą piono z kolei do demonstrowania wartościowych papierów przed przysięgłymi.

Co słychać w mieście?

Kraków, dnia 12 października 1907.

Szkarlatyna w Krakowie.

Miejska komisyja sanitarna odbyła we czwartek po niedzień z pod praw. wie-przesa Chylickiego. Firyk miejski złożył sprawozdanie o przebiegu szkarlatyny w Krakowie. Ze sprawozdania okazuje się, że w ostat nich czterech tygodniach, t. j. od 8 września do 9 października zachorowało na szkarlatynę 30 osób w różnych dzielnicach miasta, z tych zmarło sześć. Li cza chorob na szkarlatynę w tym czwartym tygodniu przedstawia się, w mieście jest chorych 14 osób w szpitalu św. Ludwika z Krakowa 13 osób, w szpi tał św. Łazarza sześć, razem osób 33, podczas gdy w latach poprzednich liczba zrudniczeń choro by z Krakowa na szkarlatynę wynosiła nawet 48. Wzmocnienie się liczby wypadków występuje zresztą co roku po wakacyjnych szkolnych, co pozostaje w związku z nagłym przyjazdem rodzin i uczniów z różnych stron kraju i zagranicy.

Względem szczytów do 5 października rok bieżą cy zachorowało na szkarlatynę osób 198, podczas gdy w tym samym czasie w roku ubiegłym było 304 wypadków szkarlatyny, a według obliczeń z ubiegłych lat było około 400.

Beck zmnił się dyknie zapisać — szarło wło często, gdyż był on ogólnie lubiany. — Nie trzyma się żadnego systemu, idzie tylko przed sie bie, jak ślępie we mgłę, macając dokoła, podczas gdy ludzie, co mają oczy, dostają się pod koła. Wszystkie dowody, same z siebie, wlatują mu do głowy, którą też w tym celu, zdaje się, trzyma za wase napół otwartą.

Na takie słowa Beck śmiał się tylko dobrodu sznie.

— Dobrze, moi drodzy — mawiał — mniejsza o to, byle mule sześcieli nie opuszczano.

Trudno go było z równowagą wytrwać. Na od wadze nigdy mu nie słabła, nigdy czegoś się nie bał; mimo to, zaczęło wydawać się silnie za no drażniony. Pykał silnie, puszczając kłęby dymu ze swej fajeczki, a i poncz awył pil szybko, niecier pliwie, zasmiał go, jak szwajcym, tykał po tro chu. Mówiłwoli też cieleczy oczy jego wracały do sprawowania o rubinie i niewytłomaczony kra dzieży.

C. d. n.

M. Mc. DONNEL BODKIN.

NITKA BAWELNY.

Przeplisła Maryja Burzowa.

(Ciąg dalszy).

„Udało się jednaki! policyi jednego z panów, którzy wywołali sąsiedzi przyzawastaw. U stóp jego znalaziono ciężką listę delazara, z posoru wygładzającą zupełnie na szwajcym spacerową le seckę, takżę ręką tego pana z wierschu była do krwi strasza. W oknie, właśnie w tem miejscu gdzie leżał rubin była wielka dziura, i śliska była przemocą rozdarta. Wzięła naturalnie prze sukaną, nie znalazłono jednak ani śladu rubinu. Od poczekał pan do sąpawiań o swej niewinno ści i nie bronit się zupełnie.

Na tem jednaki dziwny wypadek się nie kończy. Gdy policyjanci w drodze do cyrkulu wy brnęli szczęśliwie z tłumem i dostali się z wzięciem w smutną uliczkę, nagle wypadło z jednego domu kilku ludzi, którzy szliwby ich w strasny spo sób, owolnili wzięcia. Tak brami opowiesiła obu policyjantów, których podrapanych i sztychano w rymetoku. Jeden z nich miał nawet

WALCZAKA i poleca po niskich cenach i w wielkim wyborze C. Szczerkowski, Kraków, ul. Grodzka 2.

